

Азовете са термин, който означава едно определено понятие, свързано с ново стъпало от мисловния напредък на хората. Термините са винаги строго еднозначни. Ето как обобща Юрай:

- Космическият разум, на който ние, човечеството, сме основна градивна частица, се състои от вселенно безброй азове, демократично равноправни помежду си. Всяка цивилизация, непризнаваща такива отношения между азове, не може да бъде включена в системата на всеобщия космически разум, независимо от това че азове на нейните членове са включени. Това означава, че нашата цивилизация е задържащо звено в космическия разум. Но не означава обратното – че нашата цивилизация трябва да бъде унищожена заради това. Такова схващане не може да отговаря на същността на космическия разум. Пътищата на развитие, по които е тръгнала нашата цивилизация са ясно доказателство за бъдещето ѝ включване в космическия разум. И то като една цялост, допълваща друга цялост, т.е. изграждаща една хармония с космически размери.

След втората ми среща с Юрай вече почти знаех какво да пиша в книгата си. Той ми каза, че не иска да е биография. Не обичал биографични книги. А и не искаше да е точно роман. Класическите романи го дразнели, а съвременните били като киносценарии. Тези неща не бяха капризи на Юрай. Не, да не си помислите такова нещо! Просто ние двамата разговаряхме като приятели и имахме право да се отпуснем, да си кажем свободно мнението. Стигнахме и до извода, че ако е някакъв репортаж, ще бъде много банален.

- Няма да е книга за забавления – казах тогава.
- Не, но напиши я по-разбираема.

- Не знам доколко ще успея, но ще предложа на читателите един фолклорен метод.

- Какъв?

- Избирателност.

Вече съм ви споменал за това. Става дума за заменянето на думи и изрази от вас. Нали?

- О! Та това е чудесно! Но дали ще успееш?

- Всичко ще бъде на доверие.

- В края на краищата, ние затова се и борим. Трябва и да се рискува.

- Значи, одобряваш такова нещо?

- Напълно. Демократизацията на мисленето минава и през трудни етапи. Но при теб тази задача не е чак толкова трудна. Хората в твоята страна са дорасли.

- Има и доста закоравели еснафи, сноби, консерватори.

- Не се бой от тях. Те са от онези скептици, за които ти споменах.

- Във вселената нищо не зависи от тях, но онези дребни неща, които са свързани с измислянето на книгата, с нейното разпространение...

- Ти си свършено прав, но нима ще се стреснеш, ако някаква муха бръмчи около главата ти? Ще махнеш с ръка, ще я прогониш, а ако е прекалено нахална, ще я смажеш. Щом на твоя страна е космическата истина, ти си силен.

- Вярвам ти, Юрай.

Така, ние пак се разделихме.

Навън беше пролетта.

Тя цъфтеше, независимо от всичко.

Щом съществува Земята – съществува и пролетта.

Щом съществува човечеството – съществува и разумът.

Щом съществува Вселената – съществуват неизброимите истини, в подстъпа към които се намира човечеството. То откри пътя към тях, смисъла на съществуването си.

Да, Юрай. Ти знаеш, че всичко, което не противоречи на космическата хармония, има смисъл. Такъв е и човешкият живот.

Такава е и пролетта, в която дишаме дълбоко и спокойно, в която вярваме само в хубави неща, в която човешката любов придобива смисъл и... ти си наистина човек, жител на тази Земя, стъпваш под Слънцето, под което нямало нищо ново, но ти знаеш в себе си, дълбоко в себе си, че има или поне ще има. Нещо ново, но хубаво. Не война, не гибел, ненужна до абсурдност.

Когато се срещнахме за първи път, вие не очаквахте, че ще стигнете до тук. Може би сте си мислели съвсем друго. Инертно сте разлиствали страниците и сте се отегчавали. Не искам да кажа, че всички от вас, но все пак – част от вас. Още в самото начало ви казах, че не ме интересува, дали ще ми повярвате. Дали е истина това, за което ви говоря – вече е важно. Важно е, защото спорът помежду ни е назрял. Който и да е на страната на Юрай, а и на моя страна, ще трябва да се защитава от останалите. Бранете се твърдо, вие, наши поддръжници! А вие, които решихте да ме оборите, все пак сте безсилни. Като малки деца, които разплакани замахват към родителите си, за да отмъстят за неизпълнения им каприз.

Дразни ви пролетта ли?

Имайте пред вид, че тя е по-реална от всички останали, които съществуват в литературните произведения. Ето, аз я поемам, вдишвайки. Тя не е измислена. Усещам топлината ѝ. Чувствам аромата на цъфналата наблизно вишна. Виждам хората, обзети от пролетното настроение. Те са опиянени!

Дразнят ви моите думи? Трудно ще ги замените. Нямайте подходящи. Захвърлете книгата тогава. Ваше право си е.

А ако ви дразни Юрай, никой не е в състояние да ви помогне. Спасявайте се! Бягайте! Плюйте си по-скоро на петите! Избягайте, ако искате, от себе си. Разкъсвайте се вътрешно, беснейте, правете каквото щете!

Юрай, върху теб ще се излее много чужд и безсмислен гняв.

Гневът на тези, от които не зависи нищо във Вселената!

Смешен гняв!

Отидете в дискоklubовете, за да изразходите излишната си енергия. Напийте се и беснейте. А не ме размивайте. Пречете ми да пиша.

Загинете в дискотеките. Слейте се с първичното, за да разберете колко сте жалки.

Но дали ще го разберете?

Наистина, не ме интересува!

Не е и важно.

Важните неща ги разбрахме, нали – помогнаха ни азовете.

А на вас, на които помагат антиазово действащите метали, тежко' ви. Колко писатели са се помъчили да ви поправят! И аз няма да успея, но важното е, подчертавам, че много хора ще последват моя пример, а колко още мислят като мен!

Могат ли да бъдат унищожени вселенно безброй азове?

Опитвах се много пъти.

Напрасно.

В света пиночетовците се броят на пръсти.

А ние още ги търпим!

Антиазов метале, ти ще бъдеш превърнат в полезна енергия и твоите почитатели, които те боготворят, ще се изпарят, ще останат само някакъв мъгляв, постепенно разпръскващ се спомен.

И човечеството ще ги забрави.

Едната шепа хора, които владеят с помощта на този метал част от човечеството, вече сама знае участта си.

И не може повече да ни лъже.